

L’ORÉAL, MERCHANDISER EN MERCHANDISING

Ik kwam die avond precies op tijd op het opgegeven adres aan en trof er een twintigtal mensen die hetzelfde ritueel doorliepen als ik — er om te leren, en om aan het eind weg te gaan met een bewijs van deelname dat voor velen titels en punten zou betekenen.

De eerste dag was een voorstelrondje — wie we waren, waar we vandaan kwamen — en onder de aanwezigen was iemand van Standa, iemand van Upim, iemand van de staatsspoorwegen, een lokale tv-zender, een opticien, een fruitverkoper, een bedrijfsadviseur, een vertegenwoordiger in kaas, en ik.

Ik vroeg me af waar ik in verzeild was geraakt, maar ik had al betaald, en als een idioot dacht ik dat ik een eigen doelpunt had gemaakt — althans in het begin, voordat ik afwachtte hoe het zich zou ontwikkelen.

Er waren drie docenten, twee vrouwen en een man, gemiddelde leeftijd rond de vijfendertig, met het soort ervaring dat goed staat op een cv maar niet per se echte vaardigheden betekent.

Ze waren geworven via Amazon en LinkedIn, en voor hen was het een grote bron van trots en aanzien om deel uit te maken van de omgeving van een multinational en te kunnen zeggen: wij geven hier les.

Op de tweede dag begonnen ze PowerPoint-dia’s te projecteren — het voelde alsof ik terug was op een van mijn Gillette-

vergaderingen — maar ik bleef kalm en besloot eerst te begrijpen en pas later te oordelen.

Op de derde dag verscheen er een directeur van de school, die het een goed idee vond mij eruit te pikken en me ten overstaan van iedereen te ondervragen, bijna alsof hij me in het nauw wilde drijven — al kon ik niet bedenken waarom.

Hij was manager geweest bij BIC FRANCE, en hij verachtte Gillette en iedereen die er direct of indirect mee te maken had.

Op de vierde dag kwam hij terug met een vrouw, de CEO van de multinational die de school en haar cursussen leidde. Ze kwam naar mijn tafel, trok een kruk bij en ging naast me zitten. Ze zei niets, keek alleen naar de aantekeningen die ik in mijn schrift maakte — niets dan driehoeken, geen echte aantekeningen.

Er waren nog twee dagen over om de cursus af te ronden. Iedereen was blij en gemotiveerd, en toen de rondetafel bij mij aankwam, vroegen ze wat ik ervan vond.

Niets, antwoordde ik, en de hele zaal viel stil.

Op de laatste dag moesten we tekenen om af te sluiten en onze bewijzen van deelname ophalen — het echte diploma zou per post komen — en na het tekenen nam ik afscheid en vertrok.

Ik bleef staan voor een kerk en ging naar binnen. Ze was vol, er was een mis aan de gang, en de cursus had me iets geleerd wat ik niet wist: de ware meesters van de merchandising waren priesters. Ze verkochten zonder dat iemand het ooit merkte, en ze waren er goed in juist omdat ze de koopwaar nooit eens uitstalden.

Ik had goed geld uitgegeven, terwijl het genoeg was geweest om de geschiedenis te lezen, precies zoals mijn vader had voorgesteld. Wat een vergissing, niet naar hem te luisteren.

Ferdinando